

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

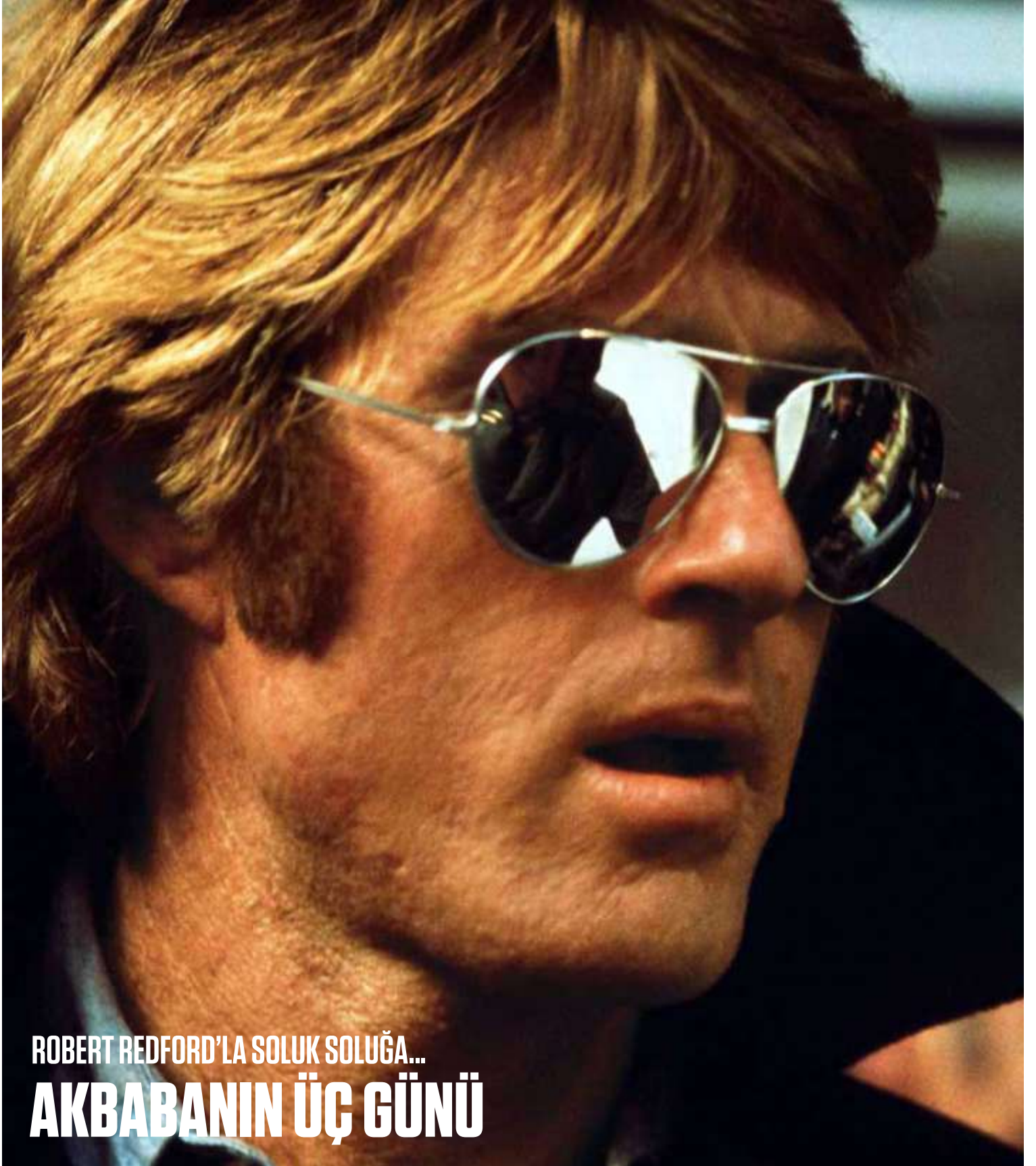
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROBERT REDFORD'LA SOLUK SOLUĞA...

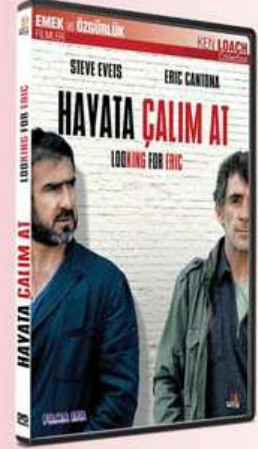
AKBABANIN ÜÇ GÜNÜ

“...EMEĞİN SİNEMACISI ÇAĞDAŞ
SÖMÜRÜYÜ ANLATIYOR.” ATILLA DORSAY

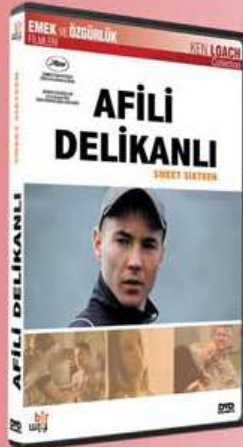
SON DERECE EĞLENCİLİ
ACI TATLI BİR KOMEDİ!

DOKUNAKLI VE
ÇOK KOMİK, EMPIRE

LOACH, IRAKTA'KI SAVAŞA OLAN
KIZGINLIĞINI ANLATIYOR - DAVE CALHOUN, TIME OUT

“YENİ VE KENDİNE ÖZGÜ”
- INDIEWIRE

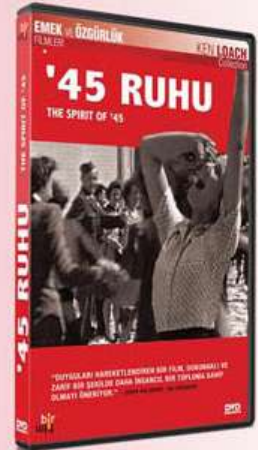
“FEVKALADE, GÜÇLÜ VE
ETKİLEYİCİ” - THE GUARDIAN

“CANLI VE HEYECAN VERİCİ.”
- PHILIP FRENCH, THE OBSERVER

KEN LOACH'UN BUGÜNE KADARKİ
EN GÜZEL FİLMİ - LIBÉRATION

“GÜÇLÜ, HEYECAN VERİCİ
VE HÜZÜNLÜ” - TIME OUT

ANTALYA ALTIN PORTAKAL SORU FESTİVALİ

TÜRK SINEMASININ 100. YILININ KUTLANDIĞI BU YIL (ASLINDA BUNDA DA HÂLÂ TAM OLARAK ANLAŞABİLMİŞ DEĞİLİZ YA ORASI DA AYRI BİR KONU), 51.Sİ DÜZENLENEN ANTALYA ALTIN PORTAKAL FİLM FESTİVALİ, DAHA EN BAŞINDAN KRİZ BEKLENTİSİYLE KARŞILANMIŞTI.

İstanbul'daki ilk basın toplantısında festival komitesine ve Antalya Belediye Başkanı Menderes Türel'e ilk sorulan sorulardan biriydi: "Ya Gezi filmleri gelirse ne olacak?", "İktidarın sebep olduğu bir halk ayaklanmasını ele alan filmler, iktidarın en büyük finansörü olduğu bir festivalde rahatça gösterilebilecek mi?"

Bunun bir sanat festivali olduğu ve tek kıstasın 'nitelik' olduğu/olacağı vurgulandı o toplantıda, sonrasında ön jüriler oluşturuldu ve festivale kısa bir süre kala bir araya gelen ve çoğunluğu bu çapta bir festivalde daha önce hiç bir arada çalışmamış yeni bir ekip yoğun bir temponun içine girdi. Bütün süreci tekrar tekrar anlatmaya gerek yok, Reyhan Tuvi'nin Gezi günlerini anlatan, oradaki dayanışmaya dikkat çeken ve 'otorite'nin sert ve faşizan yaklaşımlarına da yer vermekten çekinmeyen belgeseli "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!", dolaylı yoldan sansür edilmek istendi. Bildiriler, açıklamalar birbiri ardına patladı...

Bu sansür gölgesi içinde başlayan festivalde de her gün buraya nasıl gelindiği konuşuldu, festival komitesini oluşturan isimlerin 'sansürcü' zihniyetinde olmadıkları aslında bilinen bir gerçektir zaten. O zaman olan biten tam olarak neydi? Henüz yürütülemeyecek bir krize dönüşmeden halledilebilecek bir meseleyken bu noktaya nasıl gelindi? Bu konuda sinemacılar neden güçlü bir ses çıkaramadılar, acil bir açıklama talep edemediler? Neden hep her zaman önce eleştirmenler seslerini çıkarıyorlar? Bu ülkede sinema yapanların bu konulara eleştirmenlerden çok daha fazla hassas olması gerekmiyor mu? Sektörün yapımcıları, yönetmenleri, yaratıcıları neden çabuk ve tutarlı bir refleksle ortaya çıkmıyorlar? Bekledikleri sinema yasasının askıya alınmasından mı korktular? Devlet desteklerine haddinden fazla bağımlı bir sinemamız mı var? Festivallerin büyük para ödülleri midir sinemacılarımızı bu festivalde en çok güdüleyen şey? Yoksa aslında çok daha büyük bir otosansür bulutunun içinde mi yaşıyoruz? Sorulacak çok soru, tartışılacak o kadar çok mesele var ki...

Sektörün tüm bileşenlerinin bunları konuşması ve tartışması gerekiyor. Festivaller sadece filmlerin para için yarıştığı

organizasyonlar olmaktan çıkarılmak zorunda acilen... Bu sene bütün bu yönetilemeyen, çığ gibi büyümesine de neden olunan 'sansür mü, değil mi' tartışması, aslında festival içinde planlanan pek çok güzel etkinliği de gölgeledi... Bunlardan biri, ilk kez bu sene gerçekleştirilen ve yerli-yabancı pek çok yapımcıyı ve filmciyi daha kağıt üstündeki yepyeni projelerle buluşturan, sektörü ilgilendiren 'master class'lar, buluşmalar ve panellerle dolu Antalya Film Forum'du.

Güzel organize edilmiş pek çok etkinlik, güzel filmlerden oluşan film programları, maalesef gerektiğinden daha az görüldüler... Şimdi bu olan bitenler konusunda herkes topu birbirine atıyor... Bir koordinasyon eksikliğinin olduğu konusunda herkes hemfikir. Festivalin yazılı açıklamalarının çok üstten bakan, üstelik bazı ifade kaymaları da içeren yanlış metinler olduğundan da pek kimsenin şüphesi yok. Ancak diğer taraftan handiyse festivalin yapılmamasını isteyenlerin de yanlış bir çözüm önerdiğini düşünebiliriz. Festivalin yapılmaması, programdaki hiçbir filmin gösterim imkanı bulamaması (ki yakında vizyona çıkabilenlerini gördüğünüzde anlayacaksınız nasıl güçlü filmler olduklarını), sonraki festivallere de örnek teşkil edecek Film Forum gibi bir uygulamanın yapılamaması, sektörün pek çok yaratıcısının bir araya gelip sorunları konuşamamasının kime ne faydası olacaktı? Bizim hep şikayet ettiğimiz ve bu kültürsüzlük ortamından sorumlu tuttuklarımız için festivalin 'yapılmaması' büyük bir kayıp mıdır ki? Yoksa zaten yapılmamasını zaten tercih mi ederler?

Bu festival, aynı belediyenin şemsiyesi altında yıllarca yapıldı daha önce. Yine yapılmalıydı, üstelik "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!" ile birlikte yapılmalıydı. Krizin ortasında bir yerlerde yönetmenin yaptığı küçük bir altyazı müdahalesiyle de yapılacak gibi görünüyordu. Ama sonra 'ne olduysa' bu mümkün olmadı... Sonuç olarak bu film birilerini rahatsız eden bir film ve birileri gösterilmesinden de korktu. Peki gösterilmeyince o korkanlar rahatladılar mı acaba?

Şimdi festival bittiğinde yapılacak şey, yukarıda sıraladığımız soruların cevaplarıyla birlikte, o aradaki 'ne olduysa'nın da yanıtını bulmak...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, MÜJDE İŞİL,

FIRAT ATAÇ, EBRU ÇELİKTUĞ, İLHAN YURTSEVER, EVRİM KAYA, KAAAN KARSAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Yargıç (The Judge); Balık; Unutulmaz Aşk (The Best Of Me);
Hay Way Zaman; Şeytan Tepesi (Gallows Hill);
İncir Reçeli 2; Üç, İki, Bir... Kestik!; Kikoriki: Yenilmez Takım
(Smeshariki: Nachalo); Albatrosun Yolculuğu.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Behçet Nacar'ın ölümünün ardından, aktörü
Müslüm Gürses'le bir araya geldiği "İkizler"le anıyor.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Sydney Pollack'tan politik gerilim: "Akababanın Üç Günü"
(Three Days Of The Condor)... Okan Arpaç imzasıyla.

28 TOPAZ

Kaan Karsan, Antalya sansürünün odağındaki Gezi
belgeseli "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!"i yazıyor.

30 AİLE OYUNU

Hayatımın En Kötü Gecesi (Walk Of Shame); Yasak Bölge
(Brick Mansions); Kötü Komşular (Neighbors).

34 GENÇ VE MASUM

Leonardo Dalessandri'den 'farklı' bir tanıtım filmi:
"Watchtower Of Turkey"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka
pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
ARKAPENCERE.COM

YARGIÇ

★★★★★

ORJİNAL ADI The Judge

YÖNETMEN David Dobkin

UYUNCULAR Robert Downey Jr.,
Robert Duvall, Vera Farmiga, Billy
Bob Thornton, Vincent D'Onofrio,
Jeremy Strong, Dax Shepard,
Leighton Meester

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 141 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**"YARGIÇ" I, İKİ ERKEĞİN
GÜÇLÜ DUYGULARININ
SARSICI İFADESİ
OLARAK TANIMLAMAK
MÜMKÜN. BABA OĞULU
OYNAYAN ROBERT
DOWNEY JR. VE
ROBERT DUVAL FİLME
DAMGA VURUYORLAR.**

GELENEKSEL ÇEKİRDEK AİLE MODELLERİ İÇİNDE BABALAR İLE OĞULLARI ARASINDAKİ TEMEL İLİŞKİDE BİR 'BAYRAĞI DEVRALMA' MİSYONU SÖZ KONUSU OLDUĞUNDAN, ÇOCUKLUK VE YENİ YETMELİK YILLARI TAKDİR EDİLME ÇABALARIYLA

geçer. Babalar, genelde sevgilerini göstermekte cimri davranırlar; bir rol model olarak mesafeyi hep korurlar. Oysa bir erkek büyürken, damarlarında dolaşan asilik, çılgınlık, cesaret nedeniyle hatalar yapabilir. Yapılan bir yanlışla, baba ile oğlu arasındaki köprüler atılabilir... Ve bazen, babasından asla duymadığı o takdir ve sevgi sözcükleri, bir erkeğin tüm hayatının bastırılmış travması olarak onu takip edebilir.

Söz konusu babalar ve oğulları arasındaki mücadele alanıysa, derinlerde saklı o güçlü bağa ulaşabilmek için yıpratıcı bir süreçten geçmek gerekebilir. Bu sürecin şiddetini, sosyal-sınıfsal şartlar, ortam, etraftaki diğer insanlar ve olaylar belirler. Bu bağlamda yakın tarihli bir örnek olarak, David Mackenzie'nin "Yüksek Risk" (Starred Up) filmi gösterilebilir. Azılı suçlu baba ile kötü koşullarda en az onun kadar sert bir suçlu olarak büyümüş 19 yaşındaki oğlu, aynı hapisanede karşılaştıklarında o tehlikeli yerde oynanan berbat oyunun iki aktörü olarak, ne kadar çatıştırlarsa çatışsınlar, birbirlerinin kalplerine dokunmayı başarıyorlardı. "Yargıç"ta (The Judge), bu kez adli sistemin diğer ayağından bir baba oğlun hikayesi karşımızda.

Henry "Hank" Palmer (Robert Downey, Jr.), Chicago'nun, suçlu oldukları bilinen para babalarını beraat ettirmekle ünlenmiş, züppe, küstah, başarılı avukatlarından biri. Ayrılmakta olan karısı da dahil, istediği kişiyi, psikolojik anlamda çökertebilecek bir zekaya sahip. Karşısında duygusal olarak savunmasız olduğu tek insan, küçük kızı. Ancak, bir kişi daha var tabii: Annesinin ölümüyle birlikte çok uzun yıllar sonra döndüğü ve neredeyse bıraktığı gibi bulduğu yeşil, huzurlu Indiana kasabası Carlinville'in 42 yıllık adil yargıcı olan babası Joseph "Joe" Palmer (Robert Duvall).

Öyküsü, filmin yönetmeni de olan ve

ROBERT DUVAL, 83 YAŞINDA CANLANDIRDIĞI ONLARCA KARAKTERDEN DAMITILMIŞ BİR PERFORMANSA ULAŞIYOR. ROBERT DOWNEY JR. İÇİN İSE NE SÖYLENEBİLİR Kİ? O, ROBERT DOWNEY JR.!

"Davetsiz Çapkınlar" (Wedding Crashers), "Hayat Sana Güzel" (Change-Up) gibi 'deli işi' güldürülerden sonra drama yönelerek kariyerinde şaşırtıcı dönüş gerçekleştiren David Dobkin ile "Gran Torino"nun senaristi Nick Schenk tarafından yazılan film, Henry'nin Carlinville'e gelişiyi birlikte her seyirciyi avucunun içine alıyor. Çünkü, dünyanın en yoksul bölgelerinden birindeki baba ocağını da, bu orta batı kasabasında orta üst sınıfa mensup ailenizin evini de terk etmiş olsanız, çocukluğunuzun/ilk gençliğinizin anılarına neredeyse bıraktığınız yerden geri dönüyorsunuz. Kaçarak, terk ederek ya da mecburen ayrılarak geçmiş silemiyorsunuz. Deli dolu günleriniz ve pişmanlıklarınız, ilerleyen yaşınıza rağmen sizi yeniden ele geçiriyor. Neden peki? Hikaye, bu nedenin üzerine gidiyor: Bilimsel hiçbir disiplinle açıklanamayan, baba-oğul arasındaki o gizli bağı, gezegenin her yerindeki her baba oğul arasında var olan o duygusal etkileşimin üzerini örten külleri sürpriz bir gelişmeyle temizlemeye girişiyor... Bunu da, ikisi de hukuk adamı olan Henry ve Joseph'i nihai hesaplaşmalarını(!), onları psikiyatr koltuklarında oturtmak yerine mahkeme salonuna davet ederek yapıyor.

Henry, eve döndükten sonra, iki erkek kardeşi, önemli bir beysbol oyuncusu olabilecekken araba kazası sonucu bu şansını kaçırmış ağabeyi Glen (Vincent D'Onofrio) ve 'özel', hassas, aile tarihinin 8mm. kayıtçısı Dale'in (Jeremy Strong) yanı sıra, eski sevgili Samantha'yla (Vera Farmiga) ve geçmişiyle aklında/yüreğinde yüzleşse de, asıl sorun kaskatı şekilde yakınındadır: Saygıdeğer yargıç Joseph! Henry'nin evde geçirdiği son gece, babasının arabayla bisikletli bir adama çarpıp ölümüne neden olması sonucu tutuklanması, kaderin ağlarını örmesine ve baba oğlun o mahkemede buluşmasına neden olacaktır.

"Yargıç"ın, sürprizlerle gelişen hikaye yapısı, katmanları olan bir yargılama prosesi içeriyor. Doğaldır ki, o mahkeme, genel anlamıyla ABD denilen büyük ülkedeki adaletin yüceliğini ve şaşmazlığını temsil ediyor. Asıl olarak da, iddia ile savunmanın eşitliğini, kanıtların değerini, ancak ilginç biçimde de, jüriyi etkileme yolunda ortaya koydukları rekabet ruhunu yansıtıyor.

Yargıç Joseph sanık sandalyesinde. Büyük kentin şımarık avukatını 'parçalamaya' ve kibrini çiğnemeye çalışan savcıya (Billy Bob Thornton) karşı her numarasını ortaya koyan Henry ise, babasını mahkum ettirmemek zorundadır. Çünkü, kazanması, babasıyla ilişkisindeki o 'takdir edilme' anını elde edebilmesi için de son fırsattır. Peki, mahkeme salonunda adalet tecelli edebilse de, hayat böyle bir şey midir?

"Yargıç", hayatın çoğunlukla adaletli olmadığını, sadece mahkemede duygusal olarak paramparça olan Henry üzerinden değil, diğerleri, örneğin Glen, örneğin Dale, hatta ilk bakışta önemi olmayan kimi kişiler üzerinden anlatıyor. Ancak bazen fırsatlar sunulduğunda, her ne kadar candan da olsa, kalbimizin dağılan parçalarını yapıştırabileceğimize dair umudu da barındırıyor.

Bu filmi, iki erkeğin güçlü duygularının sarsıcı ifadesi olarak da tanımlamak mümkün. Her oyuncunun etki gücü yüksek olsa da, iki erkeği oynayanlar öyküye damgalarını vuruyorlar. "Tender Mercies"deki, orta yaşlı ve hayatı sorun yüklü country şarkıcısı rolüyle Erkek Oyuncu Oscar'ını kazanmış Robert Duvall, 83 yaşında canlandığı onlarca karakterden damıtılmış bir performansa ulaşıyor. Robert Downey Jr. için ise ne söylenebilir ki? O, Robert Downey Jr.!

Işıkların efendisi Janusz Kamiński'nin bazı planlarda piforesk olan görüntüleri.

Samantha'nın kızıyla ilgili Henry'nin kuşkuları beylik sonuca ulaştığından gereksizce zaman alıyor.

Altyazı

EKİM 2014

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Filmekimi'nin En İyileri

Obsesif Zanaatkâr: David Fincher

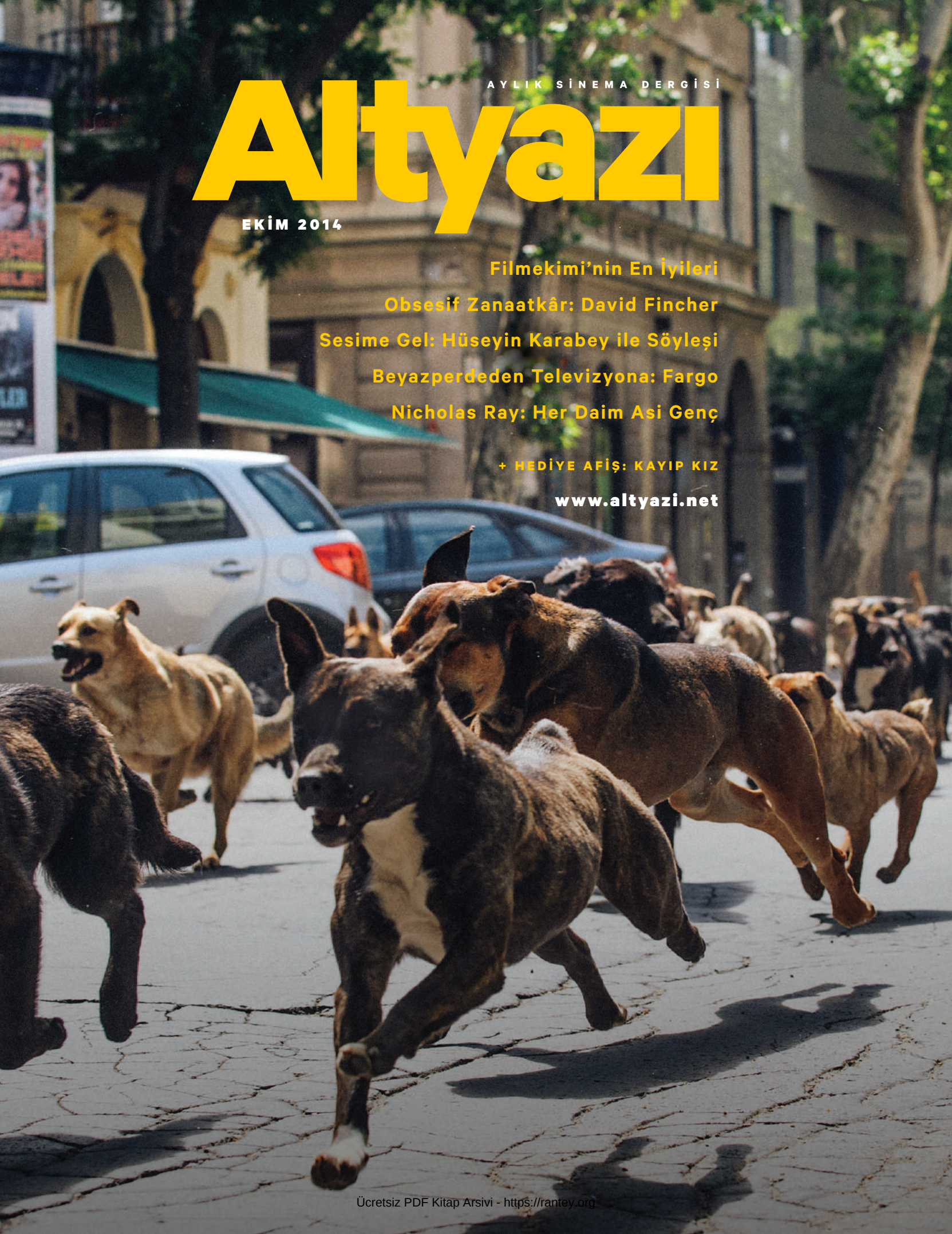
Sesime Gel: Hüseyin Karabey ile Söyleşi

Beyazperdeden Televizyona: Fargo

Nicholas Ray: Her Daim Asi Genç

+ HEDİYE AFIŞ: KAYIP KIZ

www.altyazi.net

BALIK

ÜÇLEME YA DA GENEL OLARAK TEMATİK BİR BÜTÜNLÜĞÜN ARDINDAN GELEN FİMLER YA DA YENİ SERİLER HEM yönetmen hem de seyirci için sürprize gebecektir. Yönetmen farklı bir yolda ilerlemenin heyecanını yaşar. Bu farklılık kendini tekrar etmemenin de kendi kendine ispatıdır aynı zamanda... Seyirci için ise yönetmenin önceki filmlerindeki tarzıyla yeni stili kıyas konusu olur daima. Eski-yeni temalar, tarzlar, dertler, söylemler seyircinin yorum terazisinde tartılır. Sözkonusu farklılık yönetmeni tatmin etse bile seyircide eskiye özlemi tetikleyebilir.

Derviş Zaim de doğa-insan ilişkisi/ilişkisizliği üzerine kurduğu yeni üçlemesi ile böyle bir süreç yaşıyor, dolayısıyla seyircisi de... Geleneksel Türk sanatları üzerine inşa ettiği; "Cenneti Beklerken", "Nokta" ile "Gölgeler Ve Suretler"den müteşekkil üçlemesinden sonra farklı bir temaya ve tarza geçiş yaptı yönetmen. Bu üçleme ile çitayı çok yükseltmiş, sinemamız adına pek de alışık olmadığımız şekilde hem içerik de hem de estetikte sınırları zorlamıştı (özellikle "Nokta"da). Öncesine baktığımızda ise "Tabutta Rövaşata" ile "Filler Ve Çimen"de anlatım dili olarak her ne kadar klasik sinemaya yakın dursa da hikayeyle farklılığı yakalamayı başarmıştı. "Çamur"un aşırı metaforik yapısı, yönetmenin klasik anlatımdan uzaklaşma ve geleneksel sanatlar üçlemesine bir nevi ön hazırlık denemesi sayılabilirdi.

Seyircisinin gözünde "Balık"ın "Devir"den daha dokunaklı ve güçlü olduğunu söylemek mümkün bu süreçte. Zira doğa-insan ilişkisine şamanizm ve Müslümanlık öncesi Anadolu geleneklerinden beslenerek bakan "Devir", belgeselvari üslubu ile herkesi fazlasıyla şaşırtmıştı. İçerik ve estetik olarak, yönetmenin üçlemesine nazaran hayli sade ve 'doğal' bir yapısı vardı filmin. Zaten başrolündekiler profesyonel oyuncular değil, ilk kez kamera karşısına geçen çobanlardı.

"Devir"den sonra izlediğimiz "Balık"ta durum daha net ve pozitif. Film, selef gibi insanoglunun doğayı tahribatına ve özünden

uzaklaşmasına odaklanıyor, bir yandan da yönetmen kariyerinin ilk dönemlerindeki klasik anlatıma geri dönüyor yavaş yavaş. "Balık"ta estetiği geri plana atan Zaim, insanın kişisel hırsı için doğayı yok etme suçuna odaklanıyor. Dolayısıyla meselesi, üçlemeye göre daha evrensel, aynı zamanda gerektiği kadar da lokal (Gezi'yi hatırlamamak mümkün mü?). Yönetmen, estetik ve metaforik öğeleri geri plana atarken oluşan boşluğu, başarılı kurgu ile kapatıyor çoğunlukla. Ancak zehrin göle döküldüğü anlardaki 'doğa çılgılığı' metaforuyla, o alıştığımız yenilikçi dilini özletmiyor değil...

Balıkçı Kaya karakterinde net bir söylemden kaçınıyor yönetmen. Kaya, kişisel hırsı ve paraya açlığı kadar o parayı kızı, ailesi için istediğini de hissettiriyor mesela. Zehirli balıktan çevre illerdekilerin zarar görmesini önemsemediği kadar konu-komşusunu düşünüyor. Bir yandan suç işliyor ama bir yandan da vicdanı el vermiyor. Kesinlikle kötü baba ve koca imajı çizmiyor ama bir suçluya dönüşüveriyor kolayca. Bilim ve itikat arasında ise tercihini, alıştığımız üzere maneviyattan yana kullanıyor Zaim. Filiz'in rüyasının ve dedesinin kehanetinin gerçekleşmesiyle, küçük kızın durumuyla ve türü saptanamayan balık metaforuyla doğaya itikat ettiğinin ipuçlarını veriyor. Bu da ister istemez senaryoda acabaların çoğalmasına neden oluyor. Acaba o balık neyin nesiydi, küçük kızın rahatsızlığı neydi, göl kurtuldu mu, hatta Kaya'nın evine geri döndüğünde baldızıyla beraber gördüğü o balıkçının orada ne işi vardı, gibi...

"Balık", "Devir"den derdi daha derin, sinema duygusu daha güçlü, tekniği daha hakim bir yapım... Doğa-insan odaklı bu yeni üçlemenin son halkasını merak ettirmeyi başarıyor. Lakin yönetmenin önceki üçlemesinin azametına göre fazla yalın kaldığı da bir gerçek...

Bülent İnal ve Myroslava Kostyeva, baba-kız rolünde hayli başarılılar.

Sanem Çelik ile rolü arasında bariz bir uyumsuzluk var.

YÖNETMEN Derviş Zaim
UYUNCULAR Bülent İnal, Sanem Çelik, Myroslava Kostyeva, Gizem Akman, Melih Sezgün, Coşkun Tamer, Rıza Sönmez
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 80 dk.
DAĞITIM M3 (Marathon Film)

"BALIK", DERVİŞ ZAIM'İN BİR ÖNCEKİ FİLMİ "DEVİR"DEN DAHA DERİN, SINEMA DUYGUSU DAHA GÜÇLÜ BİR YAPIM. ÜÇLEMENİN SON HALKASINI MERAK ETTİRİYOR.

UNUTULMAZ AŞK

ORİJİNAL ADI The Best Of Me

YÖNETMEN Michael Hoffman

OYUNCULAR Michelle Monaghan,

James Marsden, Luke Bracey,

Liana Liberato, Gerald McRaney

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM Pinema

**“UNUTULMAZ AŞK”,
TELEVİZYONUNUZU
AÇTIĞINIZ ANDA
KAPATMA İSTEĞİ
UYANDIRAN TÜRKİYE
YAPIMI DİZİLERDEN
ARTI OLARAK
HOLLYWOOD IŞIĞI
TAŞIYOR.**

TEMELİNDE ‘AĞDALI’ OLMAK YATAN MELODRAM TÜRÜNÜ BİR TIK DAHA YUKARI TAŞIYIP ‘AĞDALI MELODRAM’A YASLANAN yazar ya da yönetmenlerin medar-ı iftiharıdır Nicholas Sparks. Şu ana kadar kaleme aldığı romanlarından dokuzu sinemaya uyarlanan, on ve onbirincisi için attığı imzalar ise henüz kurumayan Sparks, henüz okuma şansına erişemediğim -erişmeyi de düşünmediğim- kitaplarında, izlediğimiz uyarlamaları baz alarak ‘hep aynı şeyi anlatıyor’. “Not Defteri” (The Notebook) ile ‘kendi alanında’ zirveyi gören ancak diğer örneklerinde TV filmi kisvesinden ufak nüanslarla kurtulabilmiş bu hikâyeler, bugüne kadar hitap ettiği kitleyi gözyaşlarına boğmayı başarmıştı. “Unutulmaz Aşk” için ‘bunu bile’ söylemek çok güç.

Veteran yönetmen Michael Hoffman’ın romantik filmlerle elde ettiği tecrübesini yansıtmaktan çok ‘kiralık’ tanımına yakın durduğu “Unutulmaz Aşk”, televizyonunuzu açtığınız anda kapatma isteği uyandıran Türkiye yapımı televizyon dizilerinden artı olarak profesyonellik ve Hollywood ışığı taşıyor sadece. Bunun dışında olan biten şeyler hep aynı...

Lise yıllarında birbirine delicesine âşık olan çiftimizin, yirmi sene sonra, ortak bir dostlarının ölümüyle memleketlerine dönüşünün akabini ve detayını izliyoruz. Erkeğin ailesinin konumunun getirileri 20 sene önce başlayan aşkın tamamen ermesini engellemiş ama bir araya geliş küllenen yangını yeniden alevlendiriyor haliyle. Kadının artık bir aile kurmuş olması, erkeğin geçmişinin yakasını bırakmaması için içinden çıkılmaz kısmını oluşturuyor.

“Unutulmaz Aşk”ı izlemeye gittiğinizde ardı arkası kesilmeyecek bütün klişelere hazırlıklı

olsanız da hâlâ kızından vazgeçilmesi için para teklif eden babalara, tanışmak için arabasının akü kablosunu çeken genç kızlara, yıldızları izleyip onların hayatımızdaki etkilerini tartışan genç çiftlere maruz kalmanız sizi yoruyor. Geçmişin ve bugünün paralel aktarıldığı olaylar silsilesi kader mefhumu üzerine yoğunlaşıyor, bunu yaparken de ‘bütün Nicholas Sparks aşklarının kaderi aynı mı?’ sorusunu bize sordurtuyor. Cevabı ‘evet’ tabii ki.

Olumlu bakmaya çalıştığımızda kendinin parodisini yapan bir yazarın eserine yoğunlaşmaya çalıştığımızı düşünebiliriz. Bu dala tutunmamıza da izin vermiyor hikayenin gelişimi. Her şey gitgide daha arabeskleşiyor, hatta filmin son üçte birlik kısmı iyice raydan çıkıyor. ‘Gerçekleşen her şeyin bir sebebi var’ önermesinin hangi beden ya da zihin yaşından

'şu an çok etkilendim' karşılığı alabileceğini çok merak ediyorum açıkçası. Filmin yaratıcılarının satır aralarında gezen kozmik açıklamalara daha fazla eğilmesi işi en azından fantastik boyuta vardiirdi ki o fırsat da kaçmış.

Aktör ve aktrislerin bir sonraki cümlesinin ne olacağını tahmin ettiğiniz, üç saniye içerisinde de bunun gerçekleştiği filme cast seçimi konusunda da asık suratlı bir selam çakmak gerekiyor. Karakterlerin gençlikleri de, yaşlılıkları da kimya oluşturmak konusunda sınıfta kalırken, James Marsden ve Michelle Monaghan'ın yirmi sene önceki hallerinin, kendileriyle en ufak bir fiziksel benzerliğe sahip olmaması 'olduğu kadar' mantığına sımsıkı bağlı bir yapıyla haşır neşir olduğumuzu fısıldıyor. Filmin iki elin parmaklarını geçen 'Luke Bracey' i çıplak ya da üzerine yapışan terli atletle

bahçıvanlık yaparken gösterme' sahnelerinin Marsden'i geri plana atıp atmadığını tartışmak, "Unutulmaz Aşk" ile ilgili yapılabilecek en ideal beyin fırtınası olacaktır.

İzlediğiniz ilk melodramlardan biri olması durumunda ilgi çekebilecek bu 'aşk ve trajedi' öyküsü, en ufak formül dışı hamle yapmayan tekrarlardan ibaret. Hâlâ yağmur altındaki ilk öpüşmelere, yemyeşil kırlarda koşuşturmacalara inanıyorsanız önden buyrun. "Bunun için sinemaya gitmeme ne gerek var, televizyonu açmam yeterli" diyorsanız da açın bence, haklısınız.

Filmin düştüğü içler acısı durum, olmak istediği türe denk geliyor.

İyi için yazdığım cümle burası için de geçerli.

**FİLMİ İZLEMeye
GİTTİĞİNİZDE BÜTÜN
KLİŞELERE HAZIRLIKLİ
OLSANIZ DA HÂLÂ
KIZINDAN
VAZGEÇİLMESİ İÇİN
PARA TEKLİF EDEN
BABALARA MARUZ
KALMAK YORUCU.**

HAY WAY ZAMAN

YÖNETMEN Nezahat Gündoğan

OYUNCULAR Emoş Gülver,

Kamer Kaçar, Hüseyin Turan

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM M3 (Miraz Yapım)

"HAY WAY ZAMAN" BELGESELİ, ADINI, DERSİM'İN KAYIP KIZLARINDAN EMOŞ GÜLVER'İN 70 YILDAN FAZLA SÜRE sonra kavuştuğu amca oğlunun dudaklarından dökülen kelimelerden alıyor. Akıp giden zamana ağıt gibi bu sözler. Zaman ile hafıza ilişkisi, içinde o kadar çok değişken barındırıyor ki; bazı şeyler zaman geçtikçe bulanıklaşıırken bazıları da netleşiyor. Emoş Gülver, "Hay Way Zaman"da hafızasının derinliklerine yaptığı yolculukta; yaralı ağabeyinin kanı hâlâ burnunun direğini sızlatırken, ne kendi adını ne de ağabeyinin adını hatırlıyor! Henüz beş yaşındayken bütün hayatını etkileyen ve neyin neden olduğunu anlamadığı dehşet verici olaylardan kurtulan Gülver; ailesini yitirip, bir subay ailesi tarafından evlat ediniliyor. Yaşamındaki bu büyük kırılmanın etkileriye ömrü boyunca devam ediyor. 1930'larda yaşanan ve resmî tarih ile sözlü tarihteki sebep ve sonuçları fazlasıyla farklı anlatılan Dersim Katliamı'ndan sağ kalmayı başaran Emoş Gülver'in dramı yürek burkuyor. Görüntüsü yerine sesiyle belgeselde yer alan kızı ise, kaybolmuşluk ve kimliksizlik duygularını seyirciye başarıyla geçiriyor.

2010 tarihli "İki Tutam Sağ: Dersim'in Kayıp Kızları" belgeselinin mimarlarından Nezahat Gündoğan, "Hay Way Zaman"da çok daha derli toplu bir çalışmaya imza atıyor. Filmin Çarşamba akşamı Başka Sinema tarafından gerçekleştirilen ön gösterimi bittiğinde yapımcı Kazım Gündoğan'ın katıldığı soru-cevap faslından öğrendiğimize göre, iki belgeselde de ortak görsellerin kullanılma nedeni, kaynak sıkıntısı ve asıl belgelere ulaşma güçlüğü.

Dersim olaylarının nasıl başlayıp nasıl sonuçlandığı üzerine uzun zaman boyunca sessiz kaldığı bir gerçek. Türkiye'nin modernleşme ve bunu da sınırları içerisindeki halkı homojenleştirerek gerçekleştirme

politikasının pek çok trajik olaya neden olduğu malum.

"Hay Way Zaman", Emoş Gülver'in belleğinin izini sürerken, tarihî gerçekleri belgelerle sunmayı da ihmal etmiyor. Bu belgeler resmî tarih dışında tarih okuması yapmamış olanlar için şoke edici. Sözlü tarih çalışmalarından da gücünü alan belgesel, Dersimlilerin belleğinden de faydalanmış. Bu durumda akla hemen şu sorular takılıyor doğal olarak: Dersim'i patlatılması gereken bir çıban olarak gören iktidarın öne sürdüğü Dersim isyanları var mıydı, ne boyuttaydı, ne kadar tehdit ediciydi? Yoksa, Osmanlı döneminden beri özerk konumdaki Dersimliler'in vergi borçları mıydı tek sorun? "Hay Way Zaman"a göre, büyük çapta silahlı isyanlar değil, vergi borçları sözkonusuydu ve dönemin

NEZAHAT GÜNDOĞAN'IN YÖNETTİĞİ "HAY WAY ZAMAN", EMOŞ GÜLVER'İN BELLEĞİNİN İZİNİ SÜRERKEN, TARİHİ GERÇEKLERİ BELGELERLE SUNUYOR.

bürokratlarının görüşlerine bakılırsa devlet, isyan bahanesiyle kapsamlı bir hareket başlatmıştı. Atatürk'ün manevi kızı, dünyanın ilk kadın savaş pilotu Sabiha Gökçen'in Dersim bombardımanında görev alması ise "Hay Way Zaman"ın şüphesiz en vurucu kısmı. Gökçen'in duyduğu 'heyecan'ı (!) ifade ettiği röportajdan alıntılar, belgeselin de en tüyler ürpertici cümlelerini oluşturuyor.

Belgeselin hissettirdiği en acıklı duygu ise, geç kalınmışlık. 80 yaşındaki Emoş Gülver olsun, şu anda hayatta olmadıklarını öğrendiğimiz dört asker olsun, devlet ve genelkurmay arşivlerine ulaşılabilmesi gerçeği olsun, üzerinden hayli zaman geçmiş bu trajedinin izlerinin hızla siliniyor olması gerçekten de çok üzücü. Bu sebeplerden ötürü, dört başı mamur bir belgesel çalışmasının ihtimali gün be gün azalıyor. Öte

yandan konunun kapsamı ve derinliği, belki de format değişikliğini de gerektiriyor. Nezahat Gündoğan, sinema formatında, didaktik bir dil yerine kurmacaya da yer verirken şüphesiz çok daha dokunaklı bir iş çıkarmış.

Emoş Gülver'in yanında temsili çocukluğuyla yürüyüşü, kızının sesinden, doğduğu topraklara gelmesiyle nasıl o küçük kıza dönüştüğünü duymamız, kuru anlatımlı bir belgeselle karşı karşıya olmadığımızı gösteriyor. Gene de daha uzun soluklu, farklı bakış açılarına ve uzman görüşlerine de yer veren bir belgesele ihtiyaç duyduğumuz ise gerçek.

Karşımızda belgeleri ve Emoş Gülver'in hikayesiyle, soru sorduran ve duygulara hitap eden bir belgesel var.

Emoş Gülver'in yıllar sonra köyünde ve yeniden bulunduğu akrabalarıyla geçen bölümlerde fazlalıklar göze çarpıyor.

**ATATÜRK'ÜN MANEVİ
KIZI, DÜNYANIN İLK
KADIN SAVAŞ PİLOTU
SABİHA GÖKÇEN'İN
DERSİM
BOMBARDIMANINDA
GÖREV ALMASI FİLMİN
ŞÜPHE SİZ EN
VURUCU KISMI.**

ŞEYTAN TEPEŞİ

EN SON NE ZAMAN ŞÖYLE ADAM GİBİ BİR KORKU FİLMİ İZLEMİŞ OLDUĞUNU HATIRLAYANINIZ VAR MI? EĞER SİZ DE İKİDE BİR sapıklar, cinnetleri, şeytan ruhlu insanları, yaşayan ölüleri, yaratıkları, masumları, röntgencileri, kuşları, tiksintileri dürtüp durmuyorsanız bu soruya yanıt vermeden önce bir süre donup kalmış olabilirsiniz. Hatta çevrenizdekilerin suratınızdaki boş ifadeyi görüp telaşa kapılarak tüm sağlık birimlerini alarma geçirmiş olması bile muhtemel.

Hem sevdiklerinizde bu tarz bir endişeye mahal vermemek hem de etrafınızda bir kuş beyinli izlenimi yaratmamak için siz iyisi mi bu aralar korku filmlerinden uzak durun. Zira maazallah az evvelki gibi bir soruyla karşı karşıya kalmanız halinde konuyla alakasız görünmek en kestirme kaçış yolu olabilir.

Arkanıza bakmadan kaçmanızı salık vermeyi bir mecburiyet, bir nevi boyun borcu saydığımız korku sineması örneklerinden biri olan “Şeytan Tepesi” sanki son günlerde eksikliğini duyduğumuz tek şey kan ve dehşetmiş gibi apansız çalıyor kapımızı. Lakin filmin asıl dehşet verici tarafı cadılık, intikam ve doğaüstü gibi olguları kurcalarken izleyeni oturduğu yerde zangır zangır titretecek bir korku atmosferi yaratması değil, bilakis tüm bu saydıklarımızdan bahse değer herhangi nitelik ortaya çıkaramayışı.

“Şeytan Tepesi” o denli alelade bir tonda ilerliyor ki, bırakın hikayenin gelişimini, bir sonraki sahnede olacakları, hatta ve hatta karakterlerin ağzından dökülecek replikleri bile neredeyse noktasına virgülüne kadar tahmin edebilmek fazla bir maharet gerektirmiyor. Özgünlük namına en ufak bir öge bile barındırmayan film, yüzü gözü seçilemeyen uzun saçlı küçük kız çocuklarından medet beklerken, kıytırık korku filmlerinde âdet olduğu üzere üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan, kıt zekalı, kırdığı cevizler bini aşmış antipatik karakterlerin akıbeti hususunda da şablonlara harfiyen riayet ediyor.

Aile içi iletişimsizlik, çocuk istismarı, nedamet, karanlık maziler gibi bir dolu meseleyi

de hikayeye boca eden “Şeytan Tepesi” senaryo düzeyinde tam bir bulamaç halini almaya başlıyor. Karakterlerimizin şeytani bir varlıkla dört duvar arasına kısıp kalmışken, üstelik ortada gerçek anlamda bir mani de yokken ‘tabana kuvvet’ demeyi reddedişlerindeki eblehlik besbelli birkaç damla kan çıksın da maksat ortalık şenlensin düşüncesinin bir eseri. Eh, işi süpermarketlerin kasap reyonlarıyla rekabete döküp, taze iç organ sergisi açmaya teşebbüs etmeyen korku filmi çerezden sayılıyor artık, malum. Hem belanın kokusunu alır almaz tabanları yağlamayı akıl edebilecek kadar feraset sahibi karakterler her yerde karşımıza çıksaydı korku filmlerinin hali nice olurdu?

Filmin mantık, us, yaratıcılık gibi kavramlarla olan cılız münasebetini geçelim bir kalem, fakat kendini fazlasıyla ciddiye alan burnu havada hallerine ne demeli? Sıgılda devrim yaratabilecek denli yol almış olmasına rağmen durumun hiç de farkında görünmeyen “Şeytan Tepesi” karakterlerine ‘uydurduğu’ öz geçmişlerle hikayeye muhtemelen zenginlik kattığını düşünürken aslında laf kalabalığı yapmaktan öteye gidemiyor. Karakterlerden en günaha batmış olanlar Kolombiya pasaportu taşıırken, onlardan pek aşağı kalır yanı olmayan Amerikan ailesinin sona doğru manen aklanışı ise bir tesadüften ibarettir diye umuyoruz.

Son dönem korku filmlerinin kan revan, hatta sakatat estetiğine boğulmasından dörtlüköş olmuş iflah olmaz dehşet müptelalarının zevkine lafımız yok, tercih meselesidir en nihayetinde. Ancak “Şeytan Tepesi” mevzubahis estetiğin üzerine özellikle hareketli kamera kullanımı ve kurguyu ön plana çıkaran öyle bir biçimsel üslup koyuyor ki, televizyon dizisi “24” bile yanında “Yurttaş Kane” (Citizen Kane) ya da “Potemkin Zırhlısı” (Bronenosets Potemkin) gibi kalır.

Kapanış jeneriğini de çıkarırsanız geriye takribi 83 dakika kalıyor.

“Bitmedi, bitmez” mealli finallere bağlanan filmlerden ayrıca vergi mi kesilse acep?

ORJİNAL ADI Gallows Hill

YÖNETMEN Victor Garcia

OYUNCULAR Peter Facinelli, Sophia Myles, Nathalia Ramos, Carolina Guerra,

Sebastian Martinezy

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 87 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

**“ŞEYTAN TEPEŞİ”
KARAKTERLERİNE
‘UYDURDUĞU’ ÖZ
GEÇMİŞLERLE
HİKAYEYE ZENGİNLİK
KATTIĞINI
DÜŞÜNÜRKEN
ASLINDA LAF
KALABALIĞI YAPIYOR.**

İNCİR REÇELİ 2

★
YÖNETMEN Aytaç Ağırlar
ÖYUNCULAR Halil Sezai

Paracıkoğlu, Şafak Pekdemir,
Ahmet Uz, Selim Akgül,
Sinan Çalışkanoğlu
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM UIP (BKM)

**"İNCİR REÇELİ 2" İÇİN
AVAZI ÇIKTIĞI KADAR
SUSAN (!) ADAM İLE ONU
ÇALKALAYAN (!) KIZIN
AŞK HİKAYESİ DİYE BİLİRİZ!**

AŞK FİLMİ SENARYOSU YAZMANIN TÖRLÜ KOLAYLIKLARI VE ZORLUKLARI VAR. SEVİLEBİLİR KARAKTERLER YARATIRSINIZ, güzel bir tanışma sahnesi yazarsınız, araya giren makul sorunlar yaratırsınız, güzel müzikler ve mekanlarla süslersiniz, göz yaşartan ya da izleyene 'iyi hissettiren' bir de final koydunuz mu tamam gibi gözükür. Ancak yönetmenin o duygusallığı, ikna ediciliği ve 'vıcık vıcık'laşmayan tonu yakalaması kolay değildir.

İlk "İncir Reçeli" AIDS'li Duygu ve müzisyen/ yazar Metin'in aşk hikayesini anlatıyordu. Halil Sezai'nin romantik bir film için pek de uygun durmayan fiziği, Melike Güner'in 'aşkım aşkım' diye dolaşan yapay samimiyeti ve ikna edici olamayan senaryosuyla film, eleştirmenlerin ve aşk filmi tutkunlarını pek memnun bırakmamıştı. Ama film özellikle de vizyondan kalktıktan sonra, Halil Sezai'nin müzikal başarısıyla uyumlanarak, geç bir popülerlik kazandı. Oysa film, AIDS'e dair kimi bilimsel gerçekleri eğip bükerek kurduğu melodram yapısı, mekanları, atmosferi ve diyaloglarıyla 'avam' bir kimlikteydi.

"İncir Reçeli" aynı tonda devam ediyor. Yıllar geçmesine rağmen kaybettiği sevgilisinin yasını tutan, yalnız, çoğunlukla sarhoş olan Metin, yaşadığı trajediyi senaryolaştırarak film yapmış, belli bir ün de kazanmıştır üstelik! Bu sefer de çaldığı barda geceleri barmenlik yapan dövmeci Gizem ile tanışır ve yine sorunlu bir birliktelik başlar... Gizem "Yalnız bir adam gördüğünüzde onu çalkalayın. Seven yerleri dibe çökmüş olabilir" mottosuyla (!) 'adamı' nı çalkalamaya çalışıyor film boyunca. Aşk üzerine bolca edebiyat parçalanıyor, sürekli 'kakası varmış gibi' bir ifadeyle dolanan Halil Sezai, gülümserken bile buz gibi soğuk olabilen Şafak Pekdemir ile yine bir kimya oluşturamıyor. Zorlama mizah parçacıkları, yan hikayeler ve bol müzikle desteklenen film sıradanlıktan sıyrılamıyor.

Bazı müzikler fena değil ama finalde iki kere çalınan Müslüm Gürses'in "Temple of the King" cover'ı hariç!

Sürekli kafada patlayan şişeler, kendisine sulananlara kafa atan kız, anlamsız yavaş çekimler, sıkıcı olaylar...

ÜÇ, İKİ, BİR... KESTİK!

★
YÖNETMEN Kerem Sarı
ÖYUNCULAR Mustafa Kılınc,
Yakup Yavru, Recep Yener,
Evren Maral, Nuri Yiğit,
Ömer Faruk Yıldırım, Yiğit Dören
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM Roll Caption

“SÜPER İNCİR”İN
YÖNETMENİ KEREM
SARI’DAN BİR EGE FİLMİ
DAHA. AHMET ULUÇAY’A
ADANMIŞ AMA ETKİSİZ...

“D ERDİ OLMAYAN SINEMA YAPAMAZ” VE “SİNEMA ZİRVEDİR. TOPLUMLARI UYANDIRMAK İÇİN O ZİRVEYE çıkılması gerekir” der filmin baş karakteri Süleyman. Ama gelin görün ki, baştan sona ne bir dert ne bir tasa, sırtını Ege şivesinin naifliğine yaslamış bir film var karşımızda. Aslında bir Ege köyünde sinema yapmaya çalışan ‘masum köylü’ fikri, hemen akıllara Ahmet Uluçay’ın “Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak” filmini getirir de, bu çaba Uluçay’ın sinemasal dehasının ve onun düşsel dünyasının yakınından bile geçemiyor. Varoluşsal sebebini sinemada gören Süleyman’ın köy ahalisiyle çatışması, son yıllarda sıkça karşımıza çıkan Ege şivesi esprilerinin bir başka naif örneği sadece. Bu yüzden sıradanlaşıyor ve ikinci yarısından itibaren yönünü iyice kaybeden bir noktaya doğru gidiyor.

Süleyman’ın yegane hayali, içinde bulunduğu koşulların yetersizliğine rağmen bir film yapmak ve bu film vasıtasıyla insanlığa bir mesaj vermektir. Sesini tüm dünyanın duyacağına olan

inancıyla bir yarışmaya katılır ve kamera kazanır. Onun bu hayaline ortak olan en yakın üç arkadaşıyla ele ele vererek bir film çekmeye başlarlar. Her biri ayrı bir alem olan bu dört kişi, köyün olanaksızlıklarına rağmen, ışıktan sesine tüm eksikliklerini hırsızlık yaparak giderirler. Bu arada köye müsallat olan bir katil, geceleri yakaladığı kişileri hadım etmekte ve köye korku salmaktadır. Neye hizmet ettiği tam olarak anlaşılamayan bu yan hikaye, zaman zaman kendini hatırlatır ve finalde Süleyman’ın cinayetleri çözmesine de vesile olur...

Geçtiğimiz yıl “Süper İncir” ile yine fantastik bir Ege filmine imza atan yönetmen Kerem Sarı, Ahmet Uluçay’a adanmış bu filmle maalesef onun sinemasının çok uzağına düşen bir yapıma imza atıyor.

Köyün yaramaz adamı rolündeki Recep Yener’in mizahi oyunculuğu, filmin elle tutulur tek yanı.

Yerli yersiz kullanılan ‘sinkaflı’ küfürler, bir noktadan sonra rahatsızlık vermeye başlıyor.

KİKORİKİ: YENİLMEZ TAKIM

ORJİNAL ADI Smeshariki: Nachalo

YÖNETMEN Denis Chernov

SESLENDİRENLER Vadim Bochanov,

Sergey Mardar, Anton Vinogradov,

Svetlana Pismichenko

YAPIM 2011 Rusya

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Roll Caption

“KİKORİKİ: YENİLMEZ TAKIM”, ÖYKÜSÜ, 3D ANİMASYONU, MÜZİKLERİ, CANLI RENK PALETİ VE ANLATIMIYLA BAŞARILI.

A NİMASYON HAZIRLAMAK BİLGİSAYAR SAYESİNDE KOLAYLAŞTIĞINDAN BERİ, HEMEN HER ÜLKE SİNEMASI BU türe rahatlıkla el atar oldu. Pek ‘animasyon’ üretmesine alışkın olmadığımız Rus sineması da, epey eğlenceli bir çocuk öyküsüyle türe katkıda bulunuyor. “Kikoriki” aslında, 2003 yılından itibaren Rus TV’inde yayımlanmaya başlamış, kısa bir dizi. Gördüğü ilgi üzerine 2011 yılında bu uzun metraj hazırlanmış ve prodüksiyon kalitesi sayesinde pek çok ülkede gösterim şansı bulabilmiş...

Kikoriki, yerini haritada bulamayacağımız kadar ‘uzaklarda’ bir ada. Her türden hayvanın deforme edilip yusuvarlak hale getirilmiş komik versiyonları da diyebileceğimiz, bu halleriyle Angry Birds’ü andıran Kikoriki adası sakinleri, tıpkı Şirinler gibi huzurlu, neşeli bir hayat sürüyorlar. Ta ki ‘televizyon’la tanışana kadar...

Kazara yerin altında buldukları televizyonda gördüklerine hayran kalan ve dış dünyaya adım atarak gördükleri şeyleri deneyimlemek isteyen Kikoriki’li sevimli dostlar, denize açılmalarıyla

birlikte müthiş bir maceraya balıklama dalıyorlar. Film boyunca büyük şehirde başlarından geçen inanılmaz serüvenleri izliyoruz.

Öyküsü, 3D animasyonu, müzikleri, canlı renk paleti ve dinamik anlatımıyla bugünün animasyonları arasında ‘başarılı’ sayılabilecek bir yerde duran “Kikoriki: Yenilmez Takım”, belki yaş çitasını biraz daha yukarıya taşısa daha geniş kitleye hitap edebileceksen, 10-12 yaş altı çocukların dünyasına hapsediyor kendini. Kiril harfleri de kullanılmasa, dublajın da katkısıyla gayet rahat Amerikan animasyonu olarak da algılanabilecek “Kikoriki: Yenilmez Takım”, birbirinden farklı hayvanların zorda kaldıklarında nasıl güçlü bir takım oluşturup, felaketlerden el birliğiyle kurtulduklarını göstererek, küçük seyircilerine ‘ders’ de veriyor alttan alta...

Özellikle ‘hastane’ ve ‘soygun’ sahneleri hayli keyifli.

Sinemalarımıza üç yıl geç gelmesi, bir de hitap ettiği yaş grubu...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

ALBATROSUN YOLCULUĞU

★
YÖNETMEN Cengiz T. Asiltürk
ÖYUNCULAR Salih Bolat,
Ufuk Kaplan, Şenol İpek,
Ercan Kesal, Önder Parker
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 100 dk.
DAĞITIM SETEM Akademi
(adg Film Production)

**"ALBATROSUN
YOLCULUĞU"NU
KAÇIRMAYIN ZİRA BU DENLİ
NİTELİKLİ KÖTÜ FİLM ÖYLE
KOLAY BULUNMUYOR.**

"**A**LBATROSUN YOLCULUĞU" UZUN ZAMANDIR SİNEMA PERDESİNE DÜŞMÜŞ EN TUHAF ŞEYLERDEN BİRİ. TAM olarak bir film olduğunu söylemek güç, daha çok on saatlik bir televizyon dizisinden önce gösterilen iki saatlik bölüm özeti gibi. Kurgudaki estetik ve duygusal sıçramaları, müzikte, görüntüdeki dengesizlikleri başka türlü izah etmek mümkün değil. Üstüne kötü bir dublaj ve herhalde doksanların dizilerine 'selam çakan' görüntü yönetmenliğini ekleyince ortaya iki saatlik bir sabır testi çıkıyor. Önden buyrun.

Şiirsel sinemaya meraklı olduğunu öğrendiğimiz akademisyen Cengiz T. Asiltürk'ün kendi yazıp yönettiği filmin merkezinde elbette bir şair var. Başrol oyuncusu şair Salih Bolat belli ki kendisinin bir türevini canlandırıyor, zira başkarakter Salih de tıpkı onun gibi şair ve tıpkı onun gibi Adanalı. Benzerlikler burada bitiyor mu bilemiyoruz, belki de öyle, zira bizim filmimiz Şiiristan diye bir yerde geçiyor. Neresi diye soracak olursanız bildiğiniz İstanbul, mesela Beykent Üniversitesi'nde şiir etkinlikleri

yapılıyor. Ancak besbelli başka bir filminden çıkarken yolu kazara oraya düşmüş olan Ercan Kesal'ın tuhaf bir şekilde başarıyla canlandığı bir tür şiir müdürü var ve bürokrasi zincirinde önemli bir işleve sahip. Bir yandan da filme bir kara film havası veren karakterler mevcut: Dostoyevski'ye 'gönderme yapan' genç katil Rasnal, akordeon çalan bir fahişe, onun kör taklidi yapan kemancı sevgilisi, niyetini tam anlayamadığım vamp olmaya çalışan resepsiyoncu kız konuyu aniden değiştirip seyirciye iki dakika huzur vermiyorlar. Kimin kim olduğuna çok takılmayın, zaten film bitmeden unutup olursunuz. Önemli olan Şair Salih'in romantik yolculuğu. Salih'in gençliğinden bir sahnede aniden Zahit Atam'ı göreceksiniz. Şaşırmayın.

"Sinema ne değildir?" sorusuna akademiden sağlam bir yanıt.

Mutlaka birilerine anlatma isteği uyandırıyor, ağzınızı açınca fark ediyorsunuz ki anlatılacak gibi değil...

BALIK

ŞEYTAN TEPEŞİ

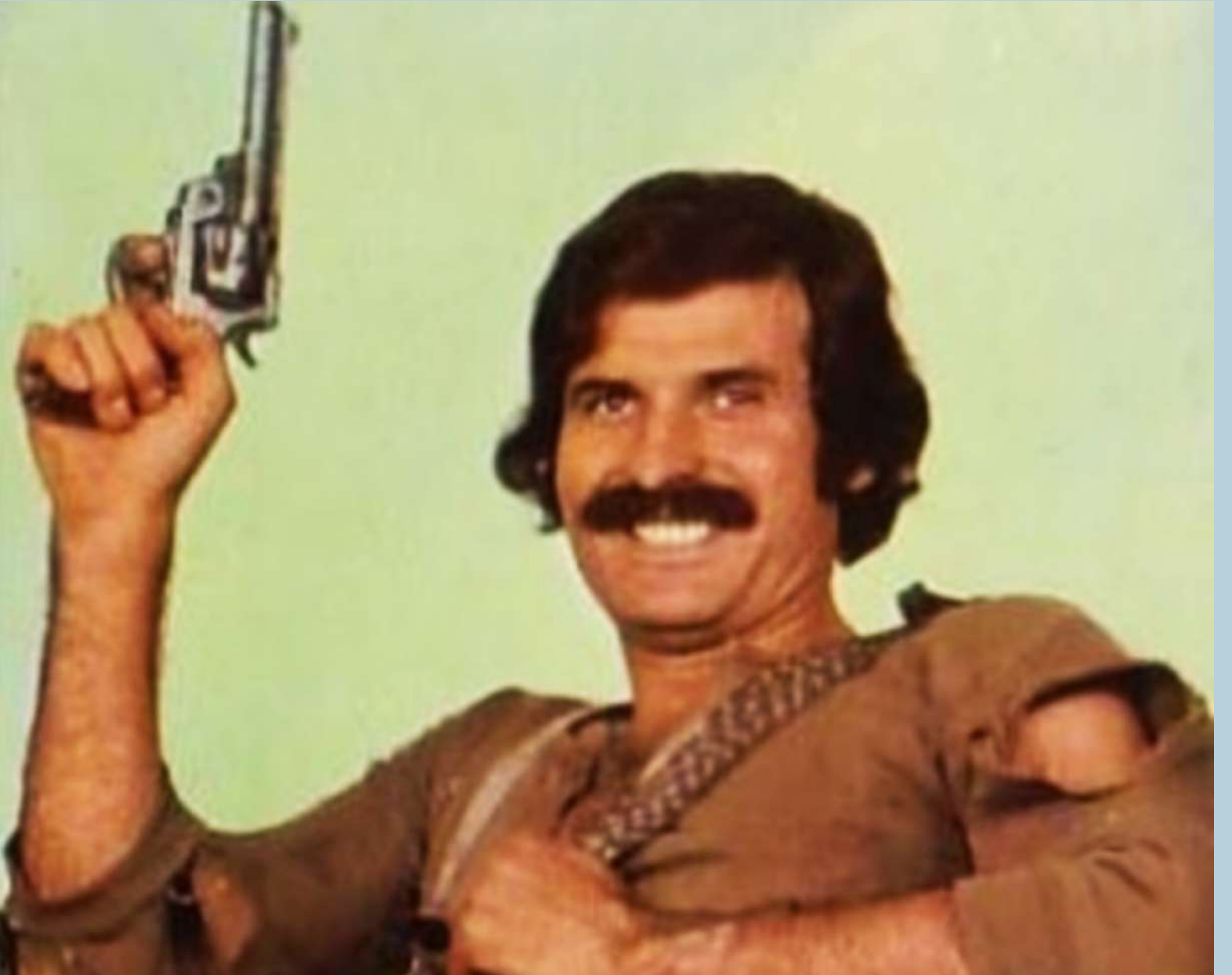
UNUTULMAZ AŞK

YARGIÇ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ALBATROSUN YOLCULUĞU							
BALIK		★★★★		★★★★	★★	★★★★	
HAY WAY ZAMAN							
İNCİR REÇELİ 2	★			★			
KIKIRIKI: YENİLMEZ TAKIM / SMESHARIKI: NACHALO		★★					
ŞEYTAN TEPEŞİ / GALLOWS HILL							
UNUTULMAZ AŞK / THE BEST OF ME							
ÜÇ, İKİ, BİR... KESTİK!	★						
YARGIÇ / THE JUDGE		★★★★			★★★★		★★★★
ADALET / THE EQUALIZER	★★			★★	★★		★★★★★
AŞK TARİFİ / THE HUNDRED-FOOT JOURNEY					★★		★★★★
BEN O DEĞİLİM			★★★★★			★★★★★	
DRACULA: BAŞLANGIÇ / DRACULA UNTOLD	★★★★	★★★★		★★★★	★★		
EVİRİM / TRANSCENDENCE	★★	★★		★★		★★★★	
KAYIP KIZ / GONE GIRL		★★★★★		★★★★★	★★★★★		★★★★
ÖLÜMCÜL OYUN / GOOD PEOPLE	★★						
PEK YAKINDA	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
PRENS / THE PRINCE				★			
SEÇİLMİŞ / THE GIVER	★★★★	★★★★					★★★★
SİHİRLİ AY IŞIĞI / MAGIC IN THE MOONLIGHT		★★			★★		
TEMMUZ SOĞUĞU / COLD IN JULY	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★		
WINX CLUB: OKYANUSUN GİZEMİ		★★					
HAYATIMIN EN KÖTÜ GEÇESİ / WALK OF SHAME		★★		★★★★			
KÖTÜ KOMŞULAR / NEIGHBORS		★★★★			★★		★★
YASAK BÖLGE / BRICK MANSIONS		★★★★		★★	★★		★★

“ADAM ÖLDÜRMEYE HAZIRIM AMA CİNAYET İŞLEYEMEM”

1985 yapımı **Yılmaz Atadeniz** filmi “**İkizler**”, kısa süre önce yaşama veda eden **Behçet Nacar** ile **Müslüm Gürses**’in ikiz kardeşleri canlandırdıkları tam bir **arabesk-avantür** örneği. Gürses bol bol şarkı söylüyor, Nacar bol bol yumruk sallayıp o meşhur yüz ifadesiyle sırıtıyor.

BU YILKI TEMASI “GELENEKTEN GELECEĞE” OLAN ALTIN PORTAKAL’IN TANITIM FİLMİNİN DİKKAT ÇEKİCİ BİR ÖZELLİĞİ VAR. “HABABAM SINIFI”NDAN AKTARILAN GÖRÜNTÜ DİŞİNDA KARŞIMIZA GETİRİLEN TÜM

karakterlerin hayli mutsuz, tedirgin, bedbaht, ağlamaklı olduğu ya da ağladığı görülüyor. Neden böyle bir seçim yapılmış doğrusu anlayamadım ama sansür girişimiyle üzerinde kara bulutların dolaştığı, sansürün geri püskürtülmesinden sonra da tartışılmaktan ve protestolardan kurtulamayan Altın Portakal’ın havasına gayet uygun düştüğünü söyleyebilirim. Yılmaz Güney’e rastlayamadığımız o tanıtım filminde Türkan Şoray’ı, Şener Şen’i, Uğur Yücel’i, Hülya Koçyiğit’i hep kameraya ‘neşesiz’ bakarken görüyoruz. Adile Naşit ise açıkça ağlıyor. Benimse aklıma iki hafta önce, 2 Ekim’de kaybettiğimiz Behçet Nacar’ın ya da Süheyl Eğriboz’un, İbrahim Kurt’un ‘bakışları’ geliyor. Nacar, yüzünden pek eksik etmediği o ‘iyi’ sırıtışıyla bakardı muhakkak.

Lise yıllarımda tanıştığım (beyazperdede) Behçet Nacar, 80 yıllık ömrünün 33 yılını setlerde oyuncu olarak geçirmiş, yapımcılığa da el atmış, bir dönemin avantür ve erotik filmlerinin aranan erkeği olmuş bir isimdi. Filmografisinde 199 film yer almakta, herhalde 50’sini falan seyretmişimdir ama aklımda kalan ‘Behçet filmi’nin sayısı ikiye üçü geçmez. “Parçala Behçet” dışında zihnimde iz bırakan filmi ise “İkizler”dir.

Yönetmenliğini Yılmaz Atadeniz’in yaptığı 1985 tarihli filmin yapımcısı da Behçet Nacar. Şimdi ikisi de aramızda olmayan Müslüm Gürses ile Behçet Nacar’ın başrollerde olduklarını söylememe gerek yok sanırım. Filmin adından da hemen anlaşılacağı gibi Gürses

ve Nacar, ikiz kardeşleri canlandırıyorlar. Her Yılmaz Atadeniz filmi gibi pek çok kıvrımla dolu bir olay örgüsüne sahip “İkizler”de önce berbat bir baba olan Zeki’yi (Erol Taş) tanıyoruz. Karısı Hatice’nin (Muhterem Nur) yoksulluk içinde ikiz doğum yaptığı anlarda o kadınlarla sevişip viski içmektedir ve kayınpederi Hurşit Efendi (Nubar Terziyan) çocukları damadına göstermek için getirdiğinde “İt gibi doğurmuş. Bu enikleri yetimhaneye bırak, analarına gelince, senin yerinde olsam bir randevuevine götürürdüm, belki bu moruk halinle biraz rahat edersin” diyerek adamı kovar. Hurşit Efendi kalp krizi geçirerek ölür, kötü yola düşürülmekten son anda kurtulan ama çocuklardan birini kaybeden Hatice tek oğluyla yaşamaya başlar. Topal Kasım (Kazım Kartal) tarafından kaçırılan Ömer (Müslüm Gürses) dilenci olarak yetiştirilir, tam bir şarapçı olur. Sesi de çok güzeldir, elinde şarap şişesi şarkı söyler. Dinleyenler, “Bravo be, bi de şarap içmese...” derler. Annesinin yanında büyüyen Murat ise (Behçet Nacar) polis komiseri olmuştur ve mafyaya aman vermemektedir. Uyuşturucu satıcılarının elinden kurtardığı genç kız Zeynep (Nilgün Saraylı) ona âşık olur. Annesi de Murat’ın bir an önce bir yuva kurmasını istemektedir ve Zeynep’i çok sevmiştir. Bu

arada Ömer de Zeynep’in dansöz ablası Oya’yla (Merih Fırat) evlenmek istemektedir. Bu arada bol bol Müslüm Baba şarkısı dinleriz kuşkusuz.

İkisinin de babası olan mafyöz Zeki (Erol Taş), işlerini engellediği için Murat’ı öldürtmeye karar verir. Oğlu olduğunu bilmemektedir tabii ki. Kiralık katil olarak da Ömer’e teklifte bulunur. Ondanda bihaberdir. Ömer’in teklif karşısında verdiği yanıt, Yeşilçam açısından olduğu kadar dünya sineması için de tarihi

önem arz etmektedir: “Kavga etmeye, adam öldürmeye hazırım ama cinayet işleyemem.”

Sonra Ömer ile Murat kardeş olduklarını bilmeden kötülere karşı savaşa girişirler, silahlar konuşur, arabalar havaya uçar ve derken bir saldırı sonucunda kafasına kalasla vurulan Komiser Murat kör olur. Bir sahnede viski şişesine doğru sürüm sürüm sürünen Ömer içkiyi bırakır, Murat’ın gözleri açılır, iyiler ve polis kazanır, kötüler belalarını bulurlar.

‘Öyle böyle değil’ denilecek filmlerin tipik örneği olan “İkizler”, dünyamızdan ayrılan Behçet Nacar, Müslüm Gürses, Erol Taş, Kazım Kartal, Nubar Terziyan gibi sanatçıları anmak amacı dışında ‘seyredilebilirlik’ özelliği bulunmayan ama bir kere seyredildiğinde de kolay kolay unutulmayan filmlerdendir kısaca söylemek gerekirse.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin.

AKBABANIN ÜÇ GÜNÜ

TV dizilerinden sinemaya geçenlerin **belki de ‘en iyisi’** olan, 1965-2005 arası çektiği 20 filmin çoğuyla seyirciyi de eleştirmenleri de aynı safta buluşturmayı başaran **Sydney Pollack’ın** zirvelerinden biri “Akbabanın Üç Günü” (**Three Days Of The Condor, 1975**). 1970’ler tarzı **politik-gerilimin** en önemli örneklerinden olan yapıtta **Robert Redford ve Faye Dunaway** çok ‘farklı’ bir çift oluşturuyorlar. Filmin, ta o zamandan bugüne adeta **kehanette bulunan** kimi sahneleri, bilhassa Türk seyircisi üzerinde şok etkisi yaratmaya aday...

TELEVİZYONA YAPILAN İŞLERE, DİZİLERE GENELDE BURUN KIVRILSA DA, PEK ÇOK YÖNETMENİN DRAMATİK ANLATIMIN ABC’SİNİ BU MECRADA HALLETTİĞİNİ, USTALIK YOLUNDA PİŞEREK MESAFE KAYDETTİĞİNİ DE UNUTMAMAK GEREKİYOR BAZEN. 1961’DEN İTİBAREN 4 YIL BOYUNCA TÜRLÜ TV DİZİLERİNDE YÖNETMENLİK YAPMIŞ

Sydney Pollack, buna en doğru örnek sanırız. Sidney Poitier ve Anne Bancroft’u oynattığı ilk uzun metrajı “Seni Kurtaracağım” (The Slender Thread, 1965) ile rejisörlüğe ‘profesyonel’ şekilde start veren Pollack, 20 yapıttan oluşan filmografisinde neredeyse ‘boşu’ olmayan bir usta.

“Atlari Da Vururlar” adıyla da bilinen “Son Gerçek” (They Shoot Horses, Don’t They?, 1969), “Bulduğumuz Yol” (The Way We Were, 1973), “Yanlış Karar” (Absence Of Malice, 1981), “Tootsie” (1982) ve en iyi film Oscar’lı “Benim Afrikam” (Out Of Africa, 1985) gibi başyapıtlarının yanına rahatlıkla ilâştirebileceğimiz “Akbabanın Üç Günü”, 1970’lerin siyasi atmosferini bire bir perdeye taşıyan, kıymetli bir politik-gerilim örneği.

James Grady’nin asıl adı “Akbabanın Altı Günü” olan (Türkiye’de 1974’te “Leş Kargaları” adıyla yayımlanan) romanından, ‘üç günü sadeleştirilerek’ sinemaya uyarlanan film, Amerika’nın o dönemine de ayna tutuyor. 1960’ları Vietnam’da harcayan, 1970’lerin başında ise Watergate skandalıyla çalkalanan ABD’nin ezeli düşmanı SSCB ile

‘Soğuk Savaş’ı da süregidiyor o dönemde. Bilhassa CIA örgütünün komünizm paranoyasıyla pek çok ülkede yürüttüğü ‘karanlık’ faaliyetler, Ortadoğu ve Uzakdoğu başta olmak üzere 3. Dünya ülkelerinde oynadığı oyunlar, casusluklar ve tüm bunların sonucunda ayağına dolanan hesaplar, romanlara ve filmlere de kaynak teşkil etmişti ister istemez.

Medyanın silkinerek korkusuzca Watergate skandalının üzerine gitmesi, Başkan Nixon’ın devrilmesi gibi gelişmelerin ardından, Hollywood da bu konulara uzak kalamadı elbette. Adına ‘politik-gerilim’ veya ‘komplo-gerilim’ denen bir alt-tür oluşarak bir avuç önemli yapıt ortaya çıktı. Saymaya kalktığımızda günümüze dek örnekleri uzatmak mümkün ancak “Parallax Esrarı” (The Parallax View, 1974) ve “Başkanın Tüm Adamları”yla (All The President’s Men, 1976) beraber türün en çarpıcı üç örneğinden biri bu film.

Pollack’ın 7 filmde birlikte çalıştığı ‘fetiş oyuncusu’ Robert Redford’un etrafında gelişen inanılmaz olayları izliyoruz öyküde. CIA’nin bir yan kuruluşunda görevli, dünyada yayımlanan tüm kitap ve dergileri okuyarak ‘bilgi toplama’ işini üstlenen Akbaba kod adlı Joseph Turner, mesai arkadaşlarına öğle yemeği almaya çıktığında, kendisini bekleyen korkunç sürprizden habersiz... Büroya döndüğünde tüm iş

arkadaşlarının öldürülmüş olduğunu görüyor. Kendisi de bu katliamın 'kaçınılmaz' kurbanlarından biri olacak aslında ama şans eseri arka kapıdan çıktığı için kurtuluyor. Tabii buna kurtulmak denirse...

Oradan hızla uzaklaşarak, olan biteni amirlerine bildirdiğinde, güya kendisini güvenli bir yere çekerek koruyacaklarını söylüyorlar ama işin aslı öyle değil. CIA'de çalışarak ülkesine hizmet ettiğini düşünürken, bu yapının korkunç bir 'terör' örgütüne dönüşmüş olduğunu fark ediyor Akbaba... Katliamı yapan CIA'in kendisi ve Akbaba 'yanlışlıkla' sağ kaldığı için, onu da türlü yöntemlerle kandırarak bulup öldürmek istiyorlar. Saha eğitimi olmayan ve o güne dek kendini sadece 'okumaya' vermiş olan Akbaba, canını dişine takarak kaçmaya başlıyor. Bu 'paranoyak' ortamda 'insan' kalabilmiş birilerini bulmak, peşindeki katillerden kurtulmak ve doğruları herkese anlatabilmek zorunda.

Kaçış sırasında silah tehdidiyle arabasına binip evine sığındığı Kathy (Faye Dunaway) ise onun bu yolda en büyük yardımcısı oluyor ve bu 'üç gün' içerisinde aralarında bir ilişki de başlıyor.

Kış mevsiminde geçen romanın dokusunu korumak adına çekimleri sonbaharda yapılan ve hikayeyle örtüşecek şekilde karanlık, kasvetli bir görüntü çalışmasına sahip olan film, sistemin bir kez bozulmaya başladığında nasıl çürüyebileceğini ve kendi evlatlarının başını

yiyebileceğini açıkça gözler önüne seriyor. Komünizmin karalandığı politik filmlerde SSCB ve Rus ajanları nasıl resmediliyorsa, ABD ve CIA casusları da aynı tabloyu çiziyorlar bu filmde. Akbaba, ülkesine hizmet ederken bir anda yok edilmesi gereken birine dönüşürken, ABD'nin dış politikasına bilmeden çomak soktuğunu anlıyor.

Ülkesinin Ortadoğu üzerine yaptığı korkunç planların ipucunu ele geçiriyor Akbaba. Yani daha ortada Saddam, Suriye veya IŞİD filan yokken, ta 1975 yılında bu 'petrol bölgesi' üzerinde oyunların oynanmaya başlamış olduğunu belgeliyor film. Bugünün filmleri denli olmasa da, gerilimin yer yer üst seviyelere fırladığı yapımda, final sahnesinin de 'kalakalmak' fiilini seyirciye yaşattığını söyleyebiliriz. Özellikle medyaya asla güven olmayacağını vurgulayan mesajıyla...

Amerika'nın 'özgürlük' algısını ayakta tutmaya yarayan 'sistemi' eleştirip, kahramanlar yaratarak yanlışları düzeltme' politikasının da bir yansıması olan "Akbabanın Üç Günü", bu bilgiyle izlenmeli elbette ama 'farkındalık' yaratan yapıtlardan olduğunu da unutmamak gerek. Dunaway ile Redford arasında çabucak gelişiveren duygusal yakınlaşma inandırıcılığı bir parça zedelese de, kurgusuyla Oscar'a aday olan ve Dave Grusin imzalı müziğiyle Grammy ödülü alan yapıt, aradan geçen 40 yıla rağmen ilk günkü değerinden hiçbir şey kaybetmiş değil.

YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK!

Reyan Tuvi'nin 2014 yapımı belgeseli “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!”, **Gezi Parkı** protestolarının hikayesini farklı insanlar üzerinden anlatıyor. Ancak **malumunuz**, Tuvi'nin belgeseli, son zamanlarda muhtevassından çok başına gelen ‘**sansür**’ skandalıyla konuşuluyor.

ANIMSAYINCA BAZEN AĞLADIĞIMIZ, BAZEN GÜLDÜĞÜMÜZ; ANCAK EN ÇOK GURUR DUYDUĞUMUZ HİKAYEMİZLE BAŞLAYALIM. KOCAMAN BİR ŞEHİRDE, GECENİN BİR YARISI, ŞEHRİN EN GÖZDE MEYDANININ PARKINA DOZERLER GİRER, AĞAÇLARI SÖKÜP GÖTÜRMEK İÇİN. MAKSAT AÇIK NE NETTİR. BU PARKIN OLDUĞU YERE BİR ‘KİŞLA’ yapılacak, sonrasında ise bir AVM olarak kullanılacaktır. Kodamanların ‘Avrupai bir şehir meydanı’ için inşa edileceğini iddia ettikleri bu kışlanın, aslında her daim hareket halinde olmak zorunda olan inşaat sektörünü diri tutmak için projelendirildiğini herkes bilmektedir. Ancak kimi toplumlarda bilmek ve tepki vermek arasındaki mesafe pek yakın değildir. İstanbul’u ağızlara sakız olduğu üzere Avrupa’nın bir cazibe merkezinden ziyade bir rant merkezine dönüştüren de bu kanıksanmış tepkisizlikli zaten.

Bir yıkım girişimiyle başlayan bu ‘geri dönüşüm’ projesinin başlığı “Gezi”. Dozerler parka ilk girdiğinde, ‘direniş’i başlatan bir avuç insan parkı ve ağaçları korumak istiyorlardı. İktidarı elinde tutan ve dev bir sindirme politikasını yürürlüğe koyan ‘güçlü’ insanlara karşı durmak niyetindeydiler. Takvime göre şu an Gezi Parkı’nın yerinde bir AVM dikiliyor olmalıydı; ancak Yunan mitolojisinde başı kesilince röprodüksiyonunu iki başla sağlayan Hidra gibi ‘büyüdü’ direnen gürüh. Sınırlar ve hedefler aşıldı, tepki ülke geneline büyüyerek yayıldı. Gezi Parkı Direnişi, kendi jargonunu oluşturmaya başladı. O güne kadar apolitik olmakla itham edilen bir jenerasyon, ülke tarihinin en büyük karşı duruşlarından birini gösterdi. Hem de ülke tarihinin en vandal ‘kriz yönetme’ algoritmalarından birine karşı...

Reyan Tuvi’nin Gezi Parkı belgeseli “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!”, hepimizin tanık olduğu bir hikayenin nabzını tutuyor. Yönetmen, kendi kayıtlarının yanı sıra, ‘sahada çalışan’ fotoğrafçıların kayıtlarını da eklemiyor belgeseline. Gezi Parkı’na dair oldukça naif (hatta biraz fazla naif) ve romantik (hatta biraz fazla romantik) bir ‘belge’ yaratmanın peşine düşerken, yolu Gezi’den geçen farklı kişiliklerin ve kurumların öykülerine de odaklanıyor. “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!”te Antikapitalist Müslümanlar da, LGBT de, hatta toplumun değişik kesimlerinden ‘farklılıklara karşı tahammülsüz’ bireyler de var. Tıpkı Gezi Parkı’nda olduğu gibi... “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!”, Gezi Parkı’nda olup biten

üzerinde radikal bir kurgu yapmanın derdinde değil. Hatta daha çok yönetmen Reyan Tuvi’nin ‘göz’üyle ve parkı görme biçimiyle ilgili bir belgesel olduğunu söylemek mümkün. Tuvi, işin ‘politik’ tarafının yoğunluğunu hafif düzeyde tutarken daha çok dayanışma ve birliktelik duygusuna odaklanıyor. Gücün merhametsizliğine karşı sakin, naif, öfkesi dizginlenmiş bir karşıtlık sergiliyor. Kızgınlığını en fazla ‘ironik’ denilebilecek manevralarla belirgin kılıyor. Bağlamını ise oldukça daraltarak, ele aldığı sürecin belirli noktalarıyla sınırlıyor. Hatta “Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!”in protestoların neden-sonuç ilişkisinden ziyade park ve parkın içinden geçen insanların kendisine dair bir belgesel olduğunu söylemek mümkün.

Reyan Tuvi’nin belgeseli, ‘örgütlenme’ harcından yoksun binlerce insanın ortak ‘ışyan’ını anlatıyor, malumunuz. Dolayısıyla birbirinden çok farklı onlarca insan üzerinden kuruyor dramatik yapısını... Bu insanların belki de tek bir ortak noktası var: Bıkkınlık. Bu bıkkınlık duygusu büyük bir öfkeyi de beraberinde getiriyor haliyle. Genelinde daha ‘pembe’ bir ton tutturan belgesel dahilinde, küfreden, ışyan eden, nefret eden onlarca insan var. Bu insanlar Gezi Parkı’nın içinde. Tuvi’nin belgeseli de bu insanların tepkisini, katı bir elekten geçirilmeden yansıtır. Müstehzi duvar yazıları, sloganlar ve belli belirsiz, hatta duyulurluğu bile tartışma konusu olacak küfürlerle birlikte. Bütün bunlar tek bir şey anlatıyor belki de: Gezi Parkı Direnişi üzerine çekilebilecek en naif belgesel dahi bir korku yaratacak ‘bir arada yaşama’ meselesinin bütün kodlarını değiştirmek isteyen güç erkleri etrafında. Bir türlü sağlıklı bir biçimde tartışmadığımız, kocaman sinema sektörümüzü altüst eden ve kimi insanları çıkarları doğrultusunda sansürü savunur hale getiren Altın Portakal skandalı, tek başına bunu açık seçik gösteriyor. Kimileri festivali kurtarmanın derdine düşerken, sansürün normalleşmesine karşı duran ‘diğerleri’, bundan sonraki filmleri kurtarmanın peşine düşüyorlar. İstanbul Film Festivali ve Altın Koza Film Festivali gibi mühim organizasyonlarda sorunsuzca gösterilen bu ‘naif’ filmin ‘herhangi’ bir tartışmanın konusu haline gelmesi ile başlı başına bir haksızlık olacaktı. Ancak ‘TCK’ ve ‘sansür’ gibi ifadeler, zaten baştan kokan tartışmayı bir sorunsal, bir skandal haline getiriyorlar.

HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESİ

ORJİNAL ADI Walk Of Shame

YÖNETMEN Steven Brill

ÖYUNCULAR Elizabeth Banks,

James Marsden, Gillian Jacobs,

Sarah Wright, Ethan Suplee

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Kanal D Home Video

TÜM GÜCÜNÜ YETENEKLİ
ÖYUNCUSU ÖYUNCUSU
ELIZABETH BANKS'TEN
ALAN ORTA KARAR
BİR SEYİRLİK...

BASİT BİR PARLAK FİKRİ VAR "HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESİ", GÜZEL BİR SARIŞIN KADIN BİR DİZİ AKSİLİK SONUCUNDA VÜCUDUNU saran sapsarı seksi elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla gecenin yarısında şehrin sokaklarında kalakalırsa ne olur? Buna biraz eski Blake Edwards filmleri tarzında bir anlayış ve "Felektten Bir Gece" (Hangover) sonrası mizahı eklediğinizde ortaya eğlenceli bir film çıkarmak çok mümkün.

Ufak bir yerel kanalda haber spikerliği yapan Meghan ulusal bir kanalla ana haber sunuculuğuna terfi beklemektedir. Ancak hayatındaki her şeyin tepetaklak olduğu bir günün içindedir. Önce nişanlısı tarafından terkedildiği haberini alır. Sonra terfisiyle ilgili olumsuz bir haber gelir. Arkadaşları onu teselli etmek için dışarı davet ederler. Meghan da yine arkadaşlarının dolduruşuyla son derece iddialı bir kıyafetle bu geceye katılır. Ancak öyle şeyler olur ki Meghan o gece sapsarı ve seksi kıyafeti içinde kendisini Los Angeles sokaklarında, uyuşturucu çetelerinin savaşının tam ortasında bulur. Onun mintikalarını işgal ettiğini düşünen fahişelerle kavga eder vs...

Tabi ki bir tane de 'esas çocuk' çocuk vardır bu hikayede. Zaten filmin bir romantik komediye evrilme gayretini hissettiren bu detayı da filmin en zayıf noktası... James Marsden canlandırdığı aslında iyi yazılmış diyaloglarla da süslenen bu sürpriz 'tek gecelik aşık' bu hikayenin içine tam olarak oturamıyor. Daha sosyal içerikli bir komedi olabilme fırsatını da bu yüzden kaçırıyor film. En çok da kadın komedi oyuncularında özel bir yere sahip olan Elizabeth Banks'in enerjisiyle ayakta duran film, aslında erkeklerin güzel kadınları kafalarında ne şekilde kodladıklarıyla da ilgilenen bir film. Ama bu fikirlerin derinleşmemesi ve yüzeyde kalmak için özel bir çaba harcanmış sanki...

Bunlara takılmadan izlendiğinde keyif alınabilecek bir yetişkin komedisi denebilir.

Elizabeth Banks'i daha fazla filmde izlesek keşke... Banks drama da komediye de yatkın ender aktrislerden.

Sıra dışı bir komedi olabilecekken klasik romantik komedi kalıplarına teslim olması...

YASAK BÖLGE

ORJİNAL ADI Brick Mansions

YÖNETMEN Camille Delamarre

OYUNCULAR Paul Walker, David Belle,

RZA, Gouchy Boy, Catalina Denis

YAPIM/SÜRE 2014 Fransa-Kanada, 87 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (TMC)

**BİR LUC BESSON
HİKAYESİ, AMERİKAN
DİNAMİKLERİNE NÜFUZ
EDERSE NEYE BENZER DİYE
MERAK EDİYORSANIZ...**

YILLAR İÇİNDE LUC BESSON HİKAYELERİNİN AMERİKANLAŞTIRILMASINA ALIŞTIK, Kİ "BANLİYÖ 13" (Banlieue 13) de bu yola girmeyi başarmış bir çalışma. Orijinal filmin üzerinden 10 yıl geçtikten sonra projelendirilen "Yasak Bölge" (Brick Mansions), Paris'te geçen hikayeyi Detroit'e taşıırken, bazı sadeleştirmeler ve törpülemelerde bulunmayı da ihmal etmiyor. Hayata çok erken veda eden aktör Paul Walker'ın son beyazperde performanslarından birine ev sahipliği yapan film, John Carpenter'ın 1981 yapımı başyapıtı "New York'tan Kaçış"ın (Escape From New York) izlerini takip ederken, Manhattan'ın yerini Detroit'in göbeği alıyor. Duvarlarla kapatılan bu bölge, devletin gir(e)mediği bir suç kenti haline gelmiş. İçeriye nükleer bir bomba kaçırılınca iş başa düşüyor ve Paul Walker'ın canlandığı acar polis devreye giriyor, yanına da bölgeyi iyi bilen bir 'suçlu'yu alarak. İkinci adamın orijinal filmdeki gibi David Belle tarafından canlandırıldığını da belirtelim.

"Yasak Bölge", dediğimiz gibi orijinal filmi bir miktar törpülüyor, ama genel çizgisinde bir

değişiklik yok. Hatta birçok sahnenin aynen Amerikanlaştırıldığına da şahit oluyoruz filmi izlerken. İki temel değişiklik var yeni çalışmada: İlki, David Belle'in kurtarmaya çalıştığı kızın, ilk filmdeki gibi kız kardeşi değil sevgilisi olması, ki bu da ekseninde bazı kaymalara neden oluyor. İkincisi ise, bölgeyi yöneten 'patron'un ilk filmde farklı olarak 'iyicil' özelliklerinin öne çıkarılması, bir tür 'kurban'a dönüştürülmesi. Bu tercihler, haliyle hikayenin de yumuşamasına ve söylenecek sözün etkisinin azalmasına neden oluyor. Yine de özellikle 'idare' meselesinde tavrını koruyor film ve 'kentsel dönüşüm' için insanları yok etmek isteyenleri yargılayıp mahkum ediyor. "Yasak Bölge"nin sıradanlıktan uzaklaşıp bir 'cümle'si olduğunu hissettirdiği en önemli nokta da bu.

Sermayenin yanında saf tutan iktidarları deşifre etmesiyle de epeyce 'tanıdık' geliyor bize bu hikaye.

Hikayenin Amerikanlaştırılması sırasında bulunan 'çözümler', pek bir şey çözemiyorlar.

KÖTÜ KOMŞULAR

ORJİNAL ADI Neighbors

YÖNETMEN Nicholas Stoller

UYUNCULAR Seth Rogen, Zac Efron,
Rose Byrne, Christopher Mintz-Plasse,
Ike Barinholtz

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 93 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. Ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

**ÖZELLİKLE VIDEO KLİP
ESTETİĞİNİN ÖN PLANA
ÇIKTIĞI PARTİ
SAHNELERİNDE ARTAN
MİZAHILYA EĞLENCİLİK...**

ALABİLDİĞİNE EĞLENCİLİ "AŞKZEDE" (FORGETTING SARAH MARSHALL), VASAT "ZORLU GÖREV" (GET HIM TO THE GREEK) ve anında unutulmuş "Uzatmalı Nişanlım"ın (The Five-Year Engagement) otomatik pilota bağlı yönetmeni Nicholas Stoller'in yeni filmi "Kötü Komşular", kendini son yıllarda rüştünü iyice ispatlamış 'yeni doğan bebeğin getirileri' ve özellikle 80'leri kasıp kavuran üniversite kulübü komedilerinin arasında bir yere konumlandırıyor.

Mac ve Kelly, bebekleriyle birlikte dibe vuran seks ve sosyal hayatları yüzünden orta yaş bunalımının sınırlarında geziyorlar. 'Sıkıcı' kelimesinin tam karşılığı olmaya başlayan günlük rutinleri, yan evlerine taşınan üniversite kardeşliği sayesinde kökten değişiyor. Gürültüculük konusunda dünya markası olan bu kulübün üyeleri, gelmiş geçmiş en büyük partiyi yapıp öncüllerinin anısını yüceltmek derdinde. Bu durum aradaki irili ufaklı partilere bir engel değil tabi. Evli çiftimiz de rutinlerinden çıkmak için önce asimile olmaya çalışsalar ve bundan keyif alsalar da tempo onları zorluyor. Sonrası sessizlik

isteği, anlaşmazlık, işin içine polis girmesi ve iki ev arasında başlayan belden aşağı bir savaş.

"Kötü Komşular", aile evi ve parti evi kavramlarını birbirinin içine geçirebildiği anlarda belli bir standartı tutturabiliyor ancak komşular yan eve ziyarete gitmediği müddetçe durum vahim. Özellikle video klip estetiğinin ön plana çıktığı parti sahnelerinde artan mizah ve tempo, 'bir kere de büyük konuşmayın' dedirtecek gereksiz kısa ayrılık, olgunlaşma, empati kurabilme derslerinde yalpalıyor.

En büyük başarısını kolaylıkla taraf seçebileceğimiz bir hikayeye sahipken her iki tarafa da eşit mesafede yaklaşmamızı sağlayan karakterleri üzerinden yakalayan filmin araya serpiştirdiği 'cameo'larla dikkatimizi ayakta tuttuğunu söylemek de mümkün.

Kendinizi iyi hissettirdiği kesin.

Sadece kaba ve absürd olmayı seçmeliydi.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

WATCHTOWER OF TURKEY

“Genç Ve Masum”a festivalle ilgili bir kısa film düşünürken, mesela bir yönetmenin kısa çalışması gibi, ekrana düştü **“Watchtower Of Turkey”** videosu. İtalyan turist sinemacı **Leonardo Dalessandri** memleketin hızlandırılmış portresini çıkarmış. Fazla şık ve fazla hızlı.

YÖNETMEN Leonardo
Dalessandri
YAPIM 2014 İtalya
SÜRE 3 dk.

UZUN METRAJIN DIŞINDA KALAN, SÜRESİ 60 DAKİKANIN ALTINDAKİ HER ÇALIŞMA BU SAYFADA KENDİNE YER BULABİLİYOR. GENÇ VE Masum’un alanı kısa film ama bazen konduğu ‘kısa’ oluyor da, ‘film’ olmayabiliyor. Müzik videosu, oyun videosu, sanat videosu derken sonunda turistik bir videoya açtık sayfamızı.

Malum İstanbul için festival zamanı. Ülkenin gündemi hassas ve saat gibi, asla kaçırmaya gelmiyor. Seçilen film az biraz hayal kırıklığı yaratınca insanın eli cebine gidiyor ama açmıyoruz karanlık salonda sosyal medyayı. Açmıyoruz, değil mi?

Genç Ve Masum’a festivalle ilgili bir kısa film düşünürken, mesela bir yönetmenin kısa çalışması gibi, ekrana düştü “Watchtower Of Turkey”. İtalyan turist sinemacı memleketin hızlandırılmış portresini çıkarmış.

Fazla şık ve fazla hızlı. Aslında hızlı olması iyi oturmuş memlekete ama bir filmin en iyi sahnelerinin yer aldığı fragman gibi de biraz.

Bir de yönetmen iddialı; Kapadokya, Efes, Konya gezdim, baklava, künefe, döner yedim diyor. Doğrudur, afiyet şeker olsun. Ama video altı cümlesinde, Türkiye’nin ruhuyla tanıştığına dair bir şeyler yazmış. Ben galiba videonun banal estetiğinden ve yorucu hızından çok bu cümlelerin rahatlığına şaşırdım.

İnsan 3500 kilometre gidince memleketin ruhuyla yüz yüze geliyor mu gerçekten? Bu kadar kolay mı? Biz Tutunamayanlar’ı ve diğer ‘çıplak’ kitapları boşuna okuduk o zaman.

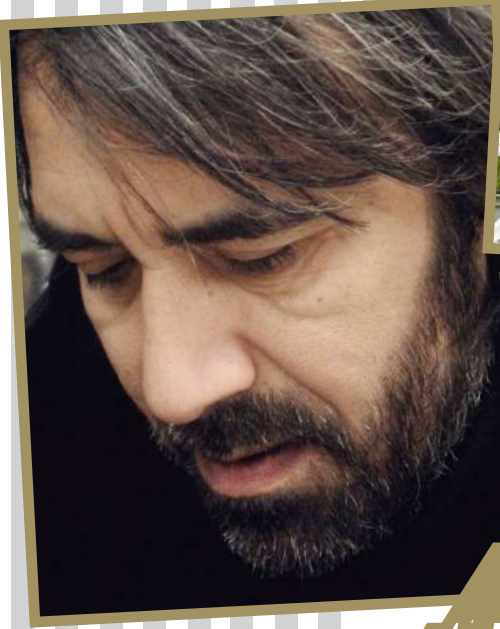
Okuduk da somut olarak görebildik mi ülkenin ruhunu? Tabii ki hayır; okumak, gezmek, izlemek, araştırmak, birinci elden veya son elden dinlemek işe yarıyor tabii. Yaklaşıyor insanı ona, ama yine de ülke her fırsatta şaşırtmaya devam ediyor. Özellikle bugünlerdeki akıl almaz cinayet haberleri gibi örneklerle. O ruhun güneşli ve karanlık yönlerini keşfetmek o kadar kolay değil.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1 - Manaki'lere Kültür Bakanlığı desteği

Manaki Kardeşler, Osmanlı tebaasından olmalarına rağmen, Türk ve Müslüman olmadıkları için bu coğrafyadaki ilk sinemacılar olarak kabul edilmez. Bunun yerine Fuat Uzkınay ile başlatılır sinema tarihimiz. Lakin sinemamızın 100. yılında Manaki Kardeşler çok popüler. 6 Kasım'da filmleri ve sergileri İstanbul'a gelecek. Serginin destekçileri arasındaysa Kültür Bakanlığı'nın da olması bir tuhaf geldi bize.

2 - Akademisyenlerin pür meali!

Prof. Dr. Orhan Kural'ın sigarayla bahane edip sinemaya ve yönetmenlere saldırması artık bir komedi unsuru oldu. Yıldız Teknik Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde görevli Doç. Dr. Süleyman Doğan da onun yolunda gidiyor. "Pek Yakında"yı beğenmemiş, açmış ağzını yummuş

gözünü. Bu eleştiriye gülüp geçilir de Kültür Bakanlığı'nı göreve çağırmak ne demek? Ne olsun, bu filmde mi sansürlensin isteniyor? Bir ispiyon vakası daha işte.

3 - Sinemanın kapısında TOMA gözüktü!

Öldürülen Kürt yazar ve düşün adamı Musa Anter'in hayatını anlatan "Asasız Musa" filmi geçen hafta gösterime girdi. Bir şey olmadı. Altın Portakal'da gösterilmek istenince festivalin kapısında TOMA bekledi. Neymiş, olay çıkabilirmiş! Bu ne güvensizliktir, anlamak mümkün değil!

4 - "Yılmaz Güney'in eksikliğini hissediyorum"

Zeki Demirkubuz, Adana'da katıldığı bir söyleşide Yılmaz Güney'i anmış, bakın ne şık şeyler söylemiş aktaralım, tarihe bir not düşelim: "Yılmaz Güney'den belki

de en çok etkilenen yönetmen benim. Bu ülkede filmleri izlediğim zaman, etrafıma baktığım zaman, eksikliğini en çok duyduğum insanlardan biri Yılmaz Güney'dir."

5 - Antalya yerine Nâzım'da

Sansür nedeniyle Altın Portakal Film Festivali'nden filmlerini çeken yönetmenlerin çalışmaları bugünden itibaren Kadıköy Nâzım Hikmet Kültür Merkezi'nde gösterilecek. "Veryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!", "Nail V.", "Eymir Neden Paylaşamadı?", "Ben Bir Slogan Buldum: Annem Benim Yanımda", "Diyar", "O İklimde Kalırdı Acılar", "Külkedisi Değiliz", gösterilecek yapımlar arasında.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ EĞER İLKEL BİR TOPLUM OLSAYDIK, FİLM YILDIZLARI TANRILARIMIZ OLURDU! ”

Sydney Pollack